

kabai Ióránt

mintha minden, holott semmi (mármint amit még jól látok) nincsen rendben. mondjuk: *ennyi*; bomlik csak a régi vályog, kicsi ország, kicsi élet, egy kétrét a magyar eső, s mert valahol összeérnek, kétrét mása kúszik elő: alávetett, feltűrt lélek. mutatkozhat akárki hát itt is, ott is jónak, épnek, töltse csak be puszta hasznát; legyen oka behódolás vagy szerelem, bármit tesznek a húsgépek, mind csalódás. alattvalók, hűbéresek akarva vagy nem akarva előbb-utóbb mind elhiszik, hogy a színe és visszája *best before end of* — minek is? *this government?* vagy „végtelen szerelmünké”? nemzeti vagy saját halál, szenvedhetem cinizmusom. lenge higany. oly mindegy, ha kétezerhús fasz tavaszán (elszart élet, bunkó ország) vagyok a tűsz. önérzetem meg mivé lett? üres utcán széttaposott felesleges szerepcsere: szépre száradt kutyapiszok. talált tárgyak elvitelre. hiánycikk már az életem, letükrözött karanténban visszanéz egy bandzsa, vén szem, mindjárt mintha elhagyottan.

„**ha lehetnék csak** egy csomó a zsebkendődön, egy látványos, de felesleges emlékeztető” — valahogy így kezdtem egy verset el néhány hónapja, melyet már be sem fejezhettem, *úgy* alakult. ahogyan nem áll össze mégsem a kirakós a maga teljességében, hiába passzol minden egyes darabja külön-külön. ahogyan, mint olvastam egy mesében, a szomorú öregembert sehogy sem sikerült lencsilánynak felvidítania; itt egy komorodó lény szinte véletlen sétált be a képbe, akartad, holott már akkor is inkább mintha csak egy hüvelykujjból meredt volna elő a fájdalom, „jókor kaptad el”, végül mintha hiába. ahogy talán már kiszerepsz, még ha nem is szabad nevéen nevezni ezt; a gangon behúzódok inkább a naptól védett sarokba, még csak egy árnyéknyi nyomot se vessek. hogy most már maradok pusztán kurta gyűrődés a kibomlott csomó helyén, alig észrevehető, alig is fontos.